

DİNDAR VE TANRI'DAN UZAK OLMAK

Belki Şu atasözünü duymuŐ olabilirsiniz: “Bir Şeyin neden ve nasıl olduğunu o Şey gerçekteğikten sonra anlama standardı her zaman 20/20’dir.” “20/20”, Kuzey Amerikalı optometristler (görme bozukluğunu ölçen gözlükçüler) tarafından *net görüş* için tayin edilmiŐ olan standarttır. EĞer görme yeteneğiniz 20/20 ise, gözlük kullanmaya ihtiyaç duymazsınız.

Bir Şeyin neden ve nasıl gerçekteğiğini o Şey gerçekteğikten sonra anlamak, daha önce olmuŐ bir Őeye dönüp bakmakla ilĐilidir. Bu tür bir anlayıŐ bize, bizim ya da başka birinin yapması gereken bir eylemi görmemiz için izin verir, ama yalnızca iş iŐten geçtikten sonra. Bu yüzden bu tür bir anlayıŐın bize fazla bir yararı yoktur.

Ancak yine de, birçok yüz yıl boyunca Tanrı tarafından açıklanmıŐ olan öyküyü ve mesajı anlamak söz konusu olduğunda, bu tür bir anlayıŐ çok büyük yarar sağlar. Büyük engellerin üstesinden gelmemize ve gerçeeği yanlıŐtan ayırmamıza izin verir. İsa, bu nedenle öğrencilerine Şöyle dedi:

“Ne mutlu size ki, gözleriniz görüyor, kulaklarınız iŐitiyor. Size doğrusunu söyleyeyim, nice peygamberler, nice doğru kişiler sizin gördüklerinizi görmek istediler, ama göremediler. Sizin iŐittiklerinizi iŐitmek istediler, ama iŐitemediler.” (Matta 13:16-17)

Mesih’in yeryüzüne ilk geliŐinden sonra yaşayan kişiler olarak dönüp tarihe geri bakabildiğimiz, tamamlandığımız Kutsal Yazılar’ı inceleyebildiğimiz ve Tanrı’nın mükemmel planını açıkça görebildiğimiz için ne mutlu bize!

Şimdi zihnimizde bu düşünce ile ve Kutsal Yazılar’daki yolculuğumuz sırasında tanık olduğumuz tüm konuları hatırlayarak bir kez daha *Başlangıçlar Kitabına* geri dönelim.

KAYIN VE HABİL'E SONRADAN BAKMAK

Yaratılış kitabının dördüncü bölümü nettir: Hem Kayin hem de Habil bir günah sorunu ile dünyaya geldiler. Birer yetişkin olduklarında Tanrı'ya tapınmak istediler, ama yalnızca birinin tapınması kabul edildi.

“RAB, Habil'i ve sunusunu kabul etti. Kayin ile sunusunu ise reddetti.”
(Yaratılış 4:4-5)

Günahkârların Kurtarıcısı İsa'nın öyküsünü işittikten sonra şimdi Kutsal Kitap'a özgü bir sonradan bakış anlayışı ile RAB'bin neden binlerce yıl önce *“Habil'i ve sunusunu kabul ettiğini, ama Kayin'i ve sunusunu reddettiğini”* anlamak kolaylaşır.

Habil'in boğazladığı kuzu günahkârlar uğruna Kanını dökecek olan Tanrı kuzusu İsa'ya işaret ediyordu. Kayin'in sunduğu toprak ürünleri ise İsa'ya işaret etmiyordu.

Habil, ileride gerçekleşecek olan olaya doğru bakarken, bizler bugün İsa'nın ölümü ve dirilişi aracılığıyla geçmişte bizim için tamamlamış olduğu olaya bakıyoruz.

“İsa Mesih'in kanı bizi her günden arındırır.” (1. Yuhanna 1:7)

KURTARAN İMAN

Tanrı Habil'i, bugün günahkârları bağışladığı şekilde bağışladı. Bir günahkâr günah işlediğini kabul eder ve Rab'be ve O'nun kurtarışına güvenirse, bağışlanır ve kendisine Tanrı'nın doğruluk armağanı ihsan edilir. Bu gerçek, her çağdaki peygamberler ve imanlılar için geçerlidir.

Örneğin, daha önce öğrenmiş olduğumuz gibi, İbrahim, *“RAB'be iman etti ve Rab bunu ona doğruluk saydı”* (Yaratılış 15:6). İbrahim, *“RAB'be iman etti”* ifadesi, İbrahim'in Tanrı'nın söylediği şeyin gerçek olduğuna *güven duyduğu* anlamına gelir. İbrahim, Tanrı'nın Sözü'ne *güvendi*. Yalnızca Tanrı'ya *iman etti*.

İbrahim peygamber gibi Kral Davut da Tanrı'nın vaatlerine inandı. Davut, sevinç dolu bir yürekle şunları yazdı: *“Ne mutlu isyanı bağışlanan, günahı örtülen insana! Suçu Rab tarafından sayılmayan insana ne mutlu!”* (Mezmur 32:1-2). Davut aynı zamanda şu coşkulu duygularını da kaleme aldı: *“Ömrüm boyunca yalnızca sevgi ve iyilik izleyecek beni, hep RAB'bin evinde oturacağım”* (Mezmur 23:6).

İsa gelmeden önce yaşamış olan kişiler olarak Habil, İbrahim ve Davut gibi kişilerin günah borcu, RAB Tanrı'ya ve O'nun planına iman ettikleri için *örtülmüştü*. Sonra Mesih öldüğü zaman, günah borçları, kaydedilmiş olan kitaplardan sonsuza kadar geçerli olmak üzere *iptal edildi*.

Bugün bizler Mesih'in zamanından *sonra* yaşayan kişileriz. Tanrı'nın iyi haberi şudur: Rab İsa'nın sizin yerinize geçerek ölmesi ve zaferli dirilişi aracılığıyla yaptıklarına inandığınız takdirde, Tanrı, Kendisinin kayıt kitaplarından günah borcunuzu silecek, Mesih'in doğruluğunu hesabınıza geçirecek ve size "*Rab'bin evinde sonsuza kadar*" bir yer garantileyecektir.

İman ettiğiniz takdirde, tüm bunlar ve çok daha fazlası sizin olacaktır.

Rab İsa'ya iman etmek, O'na ve sizin için yaptıklarına tamamen inanmak demektir. İmanın anlamını daha iyi kavramak için kendinizi içinde birçok sandalye bulunan bir odadan içeri yürürken düşünün. Sandalyelerden bazıları kırıktır. Diğerleri ise çok eskidir ve kırılmak üzeredir. Bazıları ise oldukça iyi durumda görünürler, ama onlara daha yakından baktığınızda, onların da zayıf noktalarının bulunduğunu ve güvenilemeyeceklerini fark edersiniz. Tam odada sağlam hiçbir sandalye bulunmadığını düşünmeye başladığınızda, gözüne çok iyi yapılmış ve sağlam olduğu belli olan bir sandalye ilişir. Bu sandalyeye doğru yürür ve üzerine oturursunuz. Bu sandalyeye iman edersiniz. Onun üzerinde rahatça dinlenirsiniz. Sizi taşıyacağını ve yere düşürmeyeceğini bilirsiniz.

İsa Mesih, O'nda ve O'nun tamamladığı işte dinlenenleri hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmayacaktır.

ÖLDÜRÜCÜ İMAN

İmanımız yalnızca iman ettiğimiz nesne kadar iyidir. Herkes imana sahiptir, ama herkes aynı nesneye iman etmez.

Habil Tanrı'ya ve O'nun bağışlama ve doğruluk şekline iman etti.

Kayın kendi düşüncelerine ve kendi çabalarına iman etti.

Kayın ve Kayın gibi günah sorunları hakkındaki Tanrı'nın teşhisini ve çözümünü reddeden kişiler, televizyonda izlediğim yılan oynatan bir hokkabaz ile karşılaştırılabilirler. Adam, dev bir kobra tarafından ısırıldı, ama yaşamını kurtarabilecek olan panzehir iğnesini yaptırmayı reddetti. Yılanın zehirine karşı koyabilecek kadar güçlü olduğunu düşündü.

Bu adam imana sahipti, imanı güçlüydü, ama imanı *işe yaramazdı*. Doktorun sunduğu çözüm yerine kendi kendisine iman etmişti.

Bu seçiminin bedelini yaşamı ile ödedi.

Kutsal Yazılar'ın ifadesi açıktır. Tanrı'nın kurtarışı yerine kendi çabalarımıza iman etmek, "*Kayın'ın yolundan gitmek*" ve "*sonsuza kadar sürecektir koyu karanlık ile*

karşılaşmak”tır (Yahuda 1:11,13). Kayın’ın düşüncesi –bir insanın Tanrı’nın iyiliğini kendi çabaları ile kazanabileceği– Tanrı’nın kurtuluş planına her zaman karşı olmuştur.

Ama buna rağmen bugün yine de pek çok insan “*Kayın’ın yoluna*” sıkıca sarılmışlardır.

İNSANIN TARTISI

Bir gün bazı dindar Yahudiler İsa’ya şunu sordular: “Tanrı’nın istediği işleri yapmak için ne yapmalıyız?” İsa, “Tanrı’nın işi, O’nun gönderdiği Kişi’ye iman etmenizdir” (Yuhanna 6:28-29). Bu araştırmacılar, “iş yapmak” istiyorlardı. İsa, onlara, “Ona iman etmelerini” söyledi.

Bu Yahudiler’in, aldıkları yanıt karşısında duydukları şaşkınlık yalnızca onlara özgü olmayan, diğer insanlar arasında da yaygın olan bir şaşkınlıktır.

Kız kardeşim ve kocası Papua-Yeni Gine’nin dağlık bölgesinde yaşarlar. Onlar ve onlarla birlikte çalışan kişiler, ıssız yerlerde yaşayan kabile halklarına pratik yardımlarda bulunur ve bu insanlara tek gerçek Tanrı’yi ve O’nun sonsuz yaşam ile ilgili mesajını öğretirler. Kız kardeşim ve eşinin çalışma arkadaşlarından biri bir notunda, “Tanrı’nın Konuşması”nı (Papualılar, Kutsal Kitap’ı böyle adlandırır) dinlemekte olan insanlardan biri ile yaptığı bir sohbeti şöyle aktarır:

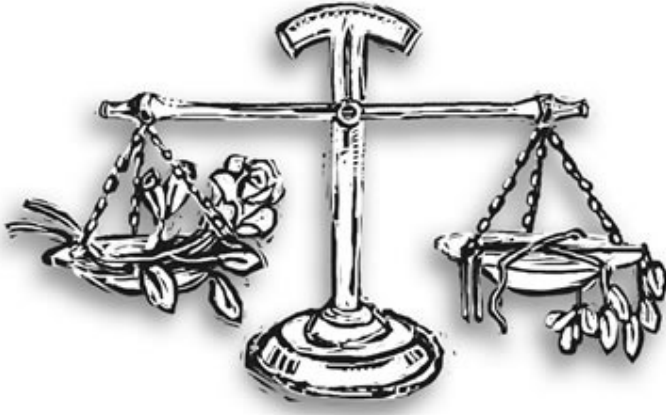
“İsa’nın ‘Yaşam Ekmeği’ olduğu hakkındaki öğretisi dinleyen adam şunu dedi: ‘Bu anlattığın gereğinden fazla kolay, ben tüm yaşamım boyunca cennete gidebilme hakkını kazanmak ve Tanrı’nın gözünde temiz olabilmek için çok çalıştım ve şimdi sen bize tüm bunlara kavuşmak için yapmamız gereken tek şeyin İsa’ya iman etmek olduğunu mu söylüyorsun?’

Ondan İsa’nın ne söylediğine tekrar kulak vermesini istedim, ‘Yaşam Ekmeği Ben’im’(Yuhanna 6:35), sonra ona, Yuhanna 6:29’u tekrar okumam gerekti: ‘Tanrı’nın işi, O’nun gönderdiği Kişi’ye **iman etmenizdir.**’ Aynı zamanda Yuhanna 3:16’yi da okudu: ‘**O’na iman edenlerin hiçbirini mahvolmasın, ama sonsuz yaşama kavuşsun.**’ Ona, Tanrı’nın bizi kurtaracak kadar güçlü olup olmadığını, bizim yardımımıza ihtiyaç duyup duymadığını sordum.

Adam güldü, ‘O, elbette ki yeterince güçlü! Tanrı’nın bizim yardımımıza ihtiyacı yok.’

‘O zaman, Tanrı’nın Sözü’ne göre, senin cennete gidebilmen için Tanrı’nın senin işlerine ihtiyacı var mı?’

Adam başını salladı ve susarak derin bir düşünceye daldı.”

Tanrı'nın mesajının çok net olmasına rağmen, dünya üzerindeki insanlar –ıssız bölgelerde yaşayan kabile halklarından kültürlü havra, kilise ve cami üyelerine kadar– şu düşünceye sınıksız sarılırlar: Yargı günü'nde Tanrı, onların yaptıkları iyi ve kötü işleri büyük bir terazinin iki kefesine yerleştirecektir.

Eğer yaptıkları iyi işlerin oranı %51'i bulursa, Cennete kabul edileceklerini, ama kötü işlerinin oranı %51'i bulur ya da bu oranı geçerse, cehenneme gönderileceklerini düşünürler.

İyi işlerin kötü işlerden ağır basması –ya da sevapların günahları silmesi– gibi bir sistem insanın yersel mahkemelerinde asla kullanılmaz. Böyle bir adalet sistemi, Tanrı'nın göksel mahkemesinde de kullanılmamaktadır.

Bu konuyu iyice düşünün. İstedığınız gerçekten Tanrı'nın sizi yargılaması ve sonsuz yazgınızın sizin kendi iyiliğinize ve adanmışlığınıza bağlı olması mıdır?

Şükürler olsun ki, bu “tartı teorisi” Tanrı'nın kitabında **yer almaz**.

TANRI'NIN STANDARDI

Tanrı, mükemmellik talep eder.

Yalnızca Tanrı'nın doğruluk armağanını alan kişiler O'nunla birlikte yaşayabilirler. Yargı Günü'nde, kayıtlarınızda en ufak bir leke dahi bulunduğu takdirde, Cennete giremeyeceksiniz. Tanrı mükemmel doğruluk talep eder.

Günah, Tanrı'nın gözünde evimizde çürümekte olan bir domuz leşi kadar tiksindiricidir. Çürüyen bu leşin üzerine parfüm sıkmak çürümeyi ve kokuyu yok edecek midir? Aynı şekilde uygulanan dini törenlerin sayısı ne kadar çok olursa olsun, kirliliğimizi yok edemezler ve Tanrı'nın bizi kabul etmesini sağlayamazlar.

Çayımızın içinde olan tek bir damla zehiri hoş görmemiz nasıl mümkün değilse, aynı şekilde Tanrı da tek bir günahı bile hoş göremez. Zehirli çaya daha fazla su eklemek, zehirin öldürücü özelliğini yok edebilir mi? Aynı şekilde iyi işlerimizin sayısı ne kadar çok olursa olsun, bizi saf bir hale getiremez ve sonsuz yargıdan kurtaramazlar.

Günah borcumuzdan kurtulmak ya da kendimizi Tanrı'nın önünde salih kılmak söz konusu olduğunda, *çaremiz yoktur*. Ama RAB'be şükürler olsun ki, *umutsuz* değiliz. O Kendi saf ve mükemmel katında sonsuza kadar yaşayabilmemiz için ihtiyacımız olan her şeyi sağlamıştır.

İMAN VE İŞLER

Günahın cezasını tamamen ödeyen İsa Mesih'e inanan herkese Tanrı şunu söyler: ***“İman yolu ile***(Mesih'in sizin için yaptıklarına güvenerek), ***lütufile*** (hak edilmemiş iyilik) ***kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir*** (Efesliler 2:8-9).

Cennette övünmeye yer olmayacaktır.

Kurtuluş, *‘lütufile aracılığıyla’*. Kurtuluş, *‘Tanrı'nın armağanıdır.’* Minnettarlıkla alınması gereken hak edilmemiş bir armağandır; *hiç kimsenin övünmemesi için* kazanılması gereken bir madalya değildir. Ama yine de ne üzücüdür ki, dindar kişilerin çoğunun bu konudaki zihin karışıklığı devam etmektedir; aşağıda, bu konu hakkında Orta Doğu'dan bize yazan birinin satırlarını aktarayım:

 Subject: Email Feedback

İmanda en önemli olan şeyler, tek bir gerçek Tanrı'ya inanmak, iyilik yapmak, kötü işlerden uzak durmaktır. Bizi kurtaracak olan şeyler bunlardır.

Eğer sonsuz yargıdan kurtuluş ve Tanrı ile birlikte yaşama hakkı bizim kendi çabalarımıza bağlı olsaydı, o zaman cennette bir yer kazanabilmek için yeterince iyilik yaptığımızı ya da kötülük yapmaktan yeterince uzak kaldığımızı nasıl bilebilirdik? Kurtuluş güvencemizi asla elde edemedik.

Yaklaşık üç bin yıl önce Yunus peygamber şu beyanda bulundu: ***“Kurtuluş Rab'den gelir”*** (Yunus 2:9).

Bu nedenle Tanrı'ya övgüler olsun!

“İman yolu ile, lütufile ile kurtuldunuz, bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir.”
(Efesliler 2:8-9)

Tanrı'nın Sözü açıktır: bizi günahın cezasından kurtarmaları için kendi iyi işlerimize güvenmek, Tanrı'nın kurtuluş armağanını reddetmektir.

Bu durumda iyi işler yapmak ve günahı uzak kalmak hangi noktada birleşirler? Bu sorunun yanıtını bir sonraki ayet bize vermektedir:

“Çünkü biz Tanrı’nın yaptığımız, O’nun önceden hazırladığı iyi işleri yapmak üzere Mesih İsa’da yaratıldık.” (Efesliler 2:10)

Aradaki farklılık açıktır: bizler, iyi işler **aracılığıyla** kurtulmayız. İyi işler **için** kurtuluruz.

*“Ulu Tanrı ve Kurtarıcımız İsa Mesih... bizi **her suçtan kurtarmak**, arıtıp kendisine ait **iyilik etmekte gayretli** bir halk yapmak üzere Kendini bizim için feda etti.”* (Titus 2:13-14)

Bu kitabın başlangıcında, köyün ileri gelenlerinden birinin arkadaşşıma yaptığı şu yorum yer almaktaydı, “cennete gitmeyi, yaptığın iyi işler nedeniyle hak edersin...”

Tanrı Sözü, bu adamın düşüncesinin hatalı olduğunu ortaya koyar.

Kendi yaptığı “iyi işlerin” temelinde hiç kimse “cennete gitmeyi hak etmez.” Ancak yine de, Tanrı’nın sonsuz yaşam gibi büyük armağanını almış olan kişiler, kötülükten sakınmak ve Tanrı’nın yüceliği ve diğer insanların bereketi için iyilik etmek *isteyeceklerdir*.

MEYVE, KÖK DEĞİLDİR

İyi işler hiçbir zaman *kurtuluş için bir talep* olmamışlardır, ama her zaman *kurtuluşun bir sonucu* olmaları gerekir. Örneğin, İsa öğrencilerine şunu öğretti:

“Size yeni bir buyruk veriyorum: Birbirinizi sevin. Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin. Birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır.” (Yuhanna 13:34-35)

İnsanları, İsa’nın onları sevdiği ve onlarla ilgilendiği gibi sevmek ve onlara ilgi göstermek kurtuluşun bir *ön koşulu mudur*? Hayır. Eğer öyle olsaydı, diğer insanları mükemmel ve sürekli olarak seven tek Kişi yalnızca İsa olduğu için hiçbirimiz Cennete giremezdik.

İnsanları sevmek ve onlarla ilgilenmek, gerçek imanlıların yaşamlarında büyüyen bir *sonuç* mu olmalıdır? Kesinlikle. **“Eğer birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu *anlayacaktır*.”**

Tanrı halkı, imanlarını yaşam biçimleri ile *gösterirler*.²³⁰

Kurtuluşun *kökünü*, kurtuluşun *meyvesinden* ayırt edebilmek çok önemlidir. Mesih’teki imanlıların, kutsal, sevecen, fedakar, ve disiplinli yaşamlar (meyve) sürdürerek, O’nun kurtuluş armağanına (kök) duydukları minnettarlığı ifade etmeleri gerekir.

Tanrı halkı, O'nun iyiliğini kazanmak için iyi işler yapmazlar; iyi işler yaparlar, çünkü Tanrı onlara hak etmedikleri iyiliği ihsan etmiştir.

SAHTE DİN

Kayın, “kendin-yap” dinini icat eden ilk kişidir. Tanrı'ya kurbanlık bir kuzunun kanı temelinde yaklaşmak yerine kendi düşünceleri ve çabaları ile yaklaştı. Bu nedenle Kayın'ın duaları Tanrı'yı gücendirdi ve tiksindirdi.

*“Yasaya kulağın tıkayanın **duası da iğrençtir.**”* (Süleyman'ın Özdeyişleri 28:9)

Tanrı'nın yasası günahı örtmek için bir kuzunun ya da başka uygun bir kurbanın dökülmüş kanını talep etti. Kayın, Tanrı'ya yasanın talep ettiği şekilde gelmediği için “ettiği dua bile iğrençti (nefret uyandıran bir eylem, kirletme, bozma). Kayın'ın bir dini vardı, ama bu sahte bir dindi. Getirdiği sunu, vaat edilen Kurtarıcı'ya ve O'nun çarmıhtaki ölümüne işaret etmiyordu. Sonuç olarak:

“Rab Habil'i ve sunusunu kabul eti, ama Kayın ile sunusunu reddetti. Kayın çok öfkeleni, suratını astı.

RAB Kayın'e, 'Niçin öfkelenin?' diye sordu. 'Niçin surat astın? Doğru olanı yaparsan seni kabul etmez miyim?’ (Yaratılış 4:4-7)

RAB, Kayın'e merhamet ederek konuştu, ona yanlış işlerinden dönmesi ve Tanrı'nın adil planına boyun eğmesi için tövbe etmesi konusunda zaman tanıdı.

Kayın yalnızca öfkeleni. Kendi çabasına dayanan güzel dinini bir kuzunun iğrenç kanı ile değiştirmeyi istemedi. Tanrı'nın adı ile yapacaklarını kendi istediği şekilde yapacaktı!

Ve bu seçtiği yol onu nereye götürdü?

DÜŞMAN DİN

*“Kayın kardeşi Habil'e, 'Haydi, tarlaya gidelim' dedi. Tarlada birlikteken **Kayın kardeşi Habil'e saldırıp onu öldürdü.**”* (Yaratılış 4:8)

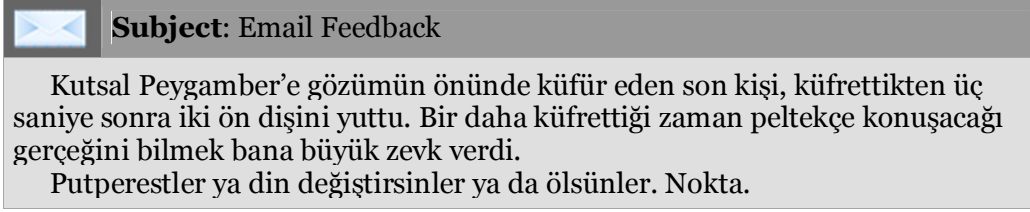
Bir kuzuyu bir günah sunusu olarak öldürmek için gereğinden fazla gururlu olan Kayın, kendi kardeşini öldürmek için gururlu değildi.

Kayın, gelecekte yasalarının ve geleneklerinin buyruklarına boyun eğmeyi reddeden kişileri aşağılayacak, zulmedecek hatta öldürecek olan dini ve politik sistemlerin temelini attı.

Bugün dünya üzerinde Kayın gibi pek çok dindar kişi dinlerini savunmak adına saldırganca davranmakta ve cinayetler işlemektedirler. Bu eylemleri ile dünyaya,

imanları konusunda ne kadar güvensiz olduklarını ve sorunları çözmesi için Tanrı'larına ne kadar az güven duyduklarını ilan etmektedirler.

Elektronik posta aracılığıyla yoğun bir şekilde yazıştığımız Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşayan bir adam şunları yazdı:

Bu adamın sözleri ve eylemleri Rab İsa'nın şu sözleriyle tam bir karşıtlık içindedir: *"Ama beni dinleyen sizlere şunu söylüyorum: **Düşmanlarınızı sevin**, sizden nefret edenlere iyilik yapın, size lanet edenler için iyilik dileyin. Size hakaret edenler için dua edin."* (Luka 6:27-28) Ve İsa çarmıhtayken, Kendisini çarmıha gerenler için şöyle dua etti: *"**Baba, onları bağışla, çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar!**"* (Luka 23:34)²³¹

TÖVBE ETMEYEN KAYIN

Kayin'in öyküsüne geri dönelim. Kayin erkek kardeşini öldürdükten sonra, Tanrı, Kayin'e yanlış düşüncesinden ve kötü yollarından tövbe etmesi için bir fırsat tanıdı.

"RAB, Kayin'e, 'Kardeşin Habil nerede?' diye sordu. Kayin, 'Bilmiyorum, kardeşimin bekçisi miyim ben?' diye karşılık verdi. RAB, 'Ne yaptın?' dedi. 'Kardeşinin kanı topraktan bana sesleniyor. Artık döktüğün kardeş kanını içmek için ağzını açan toprağın laneti altındasın.'" (Yaratılış 4:9-11)²³²

Kayin, günahını itiraf etmeyi ve Tanrı'ya bir kuzunun kanı ile alçakgönüllülük ile yaklaşmayı reddetti. Bunları yapmak yerine, *"Kayin, RAB'bin huzurundan ayrıldı."* (Yaratılış 4:16)

Kayin asla tövbe etmedi. Tanrı'nın öngördüğü yola boyun eğmek yerine, kendi düşüncelerini izlemeye devam etti. Kayin, güçlü bir uygarlığın temelini attı, ama bu uygarlık, Yaratıcı Tanrı'ya gerçekten boyun eğmekten yoksun bir toplumdur.²³³ Kayin gibi, onun soyu da ben-merkezli bir yaşamın öz-yıkıma neden olan yolundan aşağı telaşla koştu.

Yaratılış'ın dördüncü bölümü, aynı zamanda Kayin'in altıncı-kuşak soyundan gelen Lemek'in öyküsünü de içerir. Atası Kayin gibi Lemek de kibirli, nefsine düşkün, kindar ve cinayet işleyen bir adamdı. Bilim ve sanat dallarının çoğunu Lemek'in oğulları başlattılar; pek çok konuda yoğun bilgiye sahip olan kişilerdi, ama Tanrı'yı tanımıyorlardı.

İnsanlar yalnızca *Tanrı'nın kurtuluş yolundan* dönmekle kalmadılar; aynı zamanda *Tanrı'nın istediği yaşam biçiminden de* saptılar.

TÖVBE ETMEYEN İNSANLIK

Kayın'den dokuz kuşak sonra, RAB insan soyu hakkında şu değerlendirmeyi yapacaktı:

*“Yeryüzünde insanın yaptığı kötülük çok, akli fikri **hep kötülükte.**”*
(Yaratılış 6:5)

Peygamber Nuh'un döneminde, yeryüzünde, Yaraticılarına hala güvenmekte olan insanlar, yalnızca Nuh ve ailesiydi. İnsanın, Tanrı'nın sözüne kulak vermeyi reddeden inatçı tutumu, evrensel bir tufana neden oldu. Tanrı yine lütfederek bu tufandan kaçış yolu sağladı, ama bu lütuftan yalnızca sekiz kişi yararlandı. Tanrı'nın mesajına inanan bu sekiz kişi, yalnızca Nuh ve karısı, ve onların oğulları Sam, Ham, Yafet ve eşleriydi (Yaratılış 6-8).

*“**İman sayesinde** Nuh, henüz olmamış olaylarla ilgili uyarılınca, Tanrı korkusu ile ev halkının kurtuluşu için bir gemi yaptı. Bununla dünyayı yargıladı ve **imana dayanan doğruluğun mirasçısı oldu.**”* (İbraniler 11:7)

Bugün pek çok bilim adamı, Kutsal Kitap'taki evrensel tufan²³⁴ bölümü ile alay etmelerine rağmen, *hiçbiri* zamanımızdaki kurak bölgelerin çoğunun bir zamanlar suyla kaplı olduğunu ve günümüzde, dünyanın büyük çöllerinde ve dağ silsilelerinde yapılan kazılarda, denize ait milyonlarca fosilin meydana çıkartılmış olduğunu *inkar etmezler*. Gökkuşağının, Tanrı'nın, yeryüzünü bir daha asla bir tufan ile yok etmeyeceğine dair verdiği sözün bir belirtisi olarak önem taşıdığı gerçeğini küçümseseler bile, bir yağmur fırtınasının ardından gelen gökkuşağının varlığını da inkar edemezler.

İSYANKÂR VE ZİHİNLERİ KARIŞMIŞ İNSANLAR

İnsanlar tufan yargısından sonra yepyeni bir başlangıç ile kutsanmış olmalarına rağmen, tufandan hemen birkaç kuşak sonra Yaraticılarına-Sahiplerine karşı yine baş kaldıracaklar ve kendi düşüncelerinin ardından gideceklerdi. Örnek verecek olursak, Tanrı, insanlığa çoğalmalarını ve *“yeryüzünü doldurmalarını”* söylemişti. (Yaratılış 1:28, 9:1) Peki, ya insanlar, ne yapmak konusunda kararlıydılar? Tanrı'nın söylediğinin tam aksini yapmayı seçtiler!

*“Gelin, **kendimize** bir kent kuralım ve **göklere erişecek bir kule dikip kendimize ün salalım**; böylece yeryüzüne dağılmayız.”* (Yaratılış 11:4)

İnsanların yapmış oldukları bu planın ne kadar ben-merkezli ve isyankâr olduğuna dikkat edin. Tanrı'nın onlar için iyi ve mükemmel isteğini izlemek yerine, kendi

bilgeliklerini izlemek ve kendi adlarına ün kazandırmak için planlar yaptılar. Belki de, “göklere erişecek bir kule” inşa ederlerse, başka bir tufan olduğu takdirde güvende olacaklarını düşündüler. Günümüzde kendi yoğun çabaları ile Tanrı’nın yargısından kaçmayı uman dindar insanlardan hiç farkları yoktu.

Tanrı, insanların tek bir yerde birlikte yaşama planlarına bir son verdi. RAB, böyle bir planın insan soyunu çok çabuk bir şekilde çürüteceğini ve yok edeceğini biliyordu. Bu durumda Tanrı’nın ne yaptığına bakalım ve aynı zamanda da tarihteki bu döneme kadar “dünyadaki bütün insanların aynı dili konuştuklarını, aynı sözleri kullandıklarını” (Yaratılış 11:1) aklımızda tutalım.

*“RAB, ‘Tek bir halk olup aynı dili konuşarak bunu yapmaya başladıklarına göre, düşündüklerini gerçekleştirecek, hiçbir engel tanımayacaklar’ dedi. ‘Gelin, aşağı inip dillerini karıştıralım ki, birbirlerini anlamasınlar.’ Böylece Rab onları yeryüzüne dağıtarak kent in yapımını durdurdu. Bu nedenle kente **Babil** adı verildi, çünkü RAB bütün insanların dilini orada karıştırmış ve onları yeryüzünün dört bucağına dağıtmıştı.” (Yaratılış 11:6-9)*

İnsanlar, birbirlerini anlamayarak kulelerini tamamlamadan yarım bıraktılar ve Tanrı’nın önceden onlar için amaçlamış olduğu gibi, yeryüzünün dört bucağına dağıldılar. “Bu nedenle kente **Babil** adı verildi.” Babil, “kargaşa” anlamına gelir.

Tanrı’nın projesi reddedildiği takdirde, ortaya her zaman kargaşa çıkar.

HATALI ÇOĞUNLUK

Nuh’un zamanındaki insanlardan ve Babil kulesini inşa etmeye çalışan kişilerden alınacak ders şudur:

Çoğunluk hatalıydı.

Günahkârların kendileri ile aynı görüşe sahip olan milyonlarca kişinin var olduğu gerçeği ile rahatlamalarına rağmen, Tanrı’nın yargısı yine de üzerlerine geldi. Pek çok kişi bu güne kadar hala Tanrı ve Tanrı’nın mesajı konusunda sahip oldukları düşüncenin, başka pek çok kişi de aynı düşünceye inandığı için doğru olması gerektiğini zannederler.

Britanya’da yaşayan biri, elektronik posta ile aşağıdaki şu notu gönderdi:

Subject: Email Feedback

Eğer kendinizi cehennemden kurtarmak istiyorsanız, o zaman dünyadaki en hızlı büyüyen dini izleyin...

Eğer hızlı büyüme ya da sadece sayılar gerçeği kanıtlamak için yeterli olsalardı, o zaman Kayın'ın soyunun, Nuh'un dönemindeki insanların ve Babil'de yaşayanların da haklı olmaları gerekirdi. Ama bu insanların hepsi hatalıydılar – tamamen hatalıydılar.

*“Dar kapıdan girin. Çünkü yıkıma götüren kapı **geniş** ve yol **enlidir**. Bu kapıdan girenler **çoktur**. Oysa yaşama götüren kapı **dar**, yol da **çetindir**. Bu yolu bulanlar azdır.”* (Matta 7:13-14)

TANRI'NIN DURDURULAMAZ PLANI

İlk aile hakkındaki öyküye geri dönerek, Kayın, Habil'i öldürdükten sonra neler olduğunu öğrenelim.

*“Adem karısı ile yine yattı. Havva bir erkek çocuk doğurdu. **Tanrı, Kayın'ın öldürdüğü Habil'in yerine bana başka bir oğul bağısladı**” diyerek çocuğa **Şit** adını verdi. Şit'in de bir oğlu oldu, adını Enoş koydu. O zaman insanlar **RAB'bi adı ile çağırmaya** başladılar.”* (Yaratılış 4:25-26)

Tanrı'nın, Kendisine güvenen bir halka sahip olma arzusu ve tasarısı engellenemeyecekti.

Şit adı, “...’ın yerine bağısladı” anlamına gelir. Havva, Tanrı'nın, Kayın'ın öldürdüğü Habil'in yerine, kendisi için “*başka bir tohum*” bağıslamış olduğunu anladı. Vaat edilen *bir kadının Soyu* Şit'in soyu aracılığıyla dünyaya gelecekti.

İsa'nın annesi olan bakire genç kız Meryem, Şit'in soyundan geliyordu. Meryem aynı zamanda Tanrı'nın vaat etmiş olduğu gibi, İbrahim ve Davut'un da soyundan geliyordu. Şeytan, Tanrı'nın planını bozmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, RAB Tanrı'nın “*dünyanın başlangıcından önce*” yapmış olduğu planı işlemeye devam etti.

Hiç kimse ve hiçbir şey bu planı durduramadı.

RAB'BİN ADI

Habil gibi Şit de Tanrı'ya ve O'nun bağıslama yoluna güvendi ve “*RAB'bin adını çağırıldı*.” (Yaratılış 4:26) Tüm çağlar boyunca, *kendilerine ün yapmaya çalışan* Babil halkı gibi insanların yaşadığı dünyada **RAB'bin** adına inanan ve O'nun adını çağırın Habil ve Şit gibi insanlar da var oldular.

Arkadaşlarımdan bazıları bana Tanrı'nın yüz tane adı olduğunu söylerler, ama bu adlardan yalnızca doksan dokuz tanesini bilirler. Acaba listelerinde eksik olan ad, anlamı “*RAB kurtarır*” olan ad olabilir miydi?

Bu ad, hangi addır?

Evet, bu ad **İsa**'dır.

Bu ad'a güvenmemek –O'nun Kim olduğuna ve ne yaptığına– Tanrı'ya boyun eğmemektir.

Şimdi gelin Pavlus'un dindar ve isyankâr Yahudi vatandaşları için ettiği duaya kulak verelim:

*“Kardeşler! İsrailîler'in kurtulmasını yürekten özleyiyor, bunun için Tanrı'ya yalvarıyorum. Onlara ilişkin tanklık ederim ki, **Tanrı için gayretlidirler, ama bu, bilinçli bir gayret değildir. Tanrı'nun öngördüğü doğruluğu** anlamadıkları ve **kendi doğruluklarını yerleştirmeye çalıştıkları için Tanrı'nun öngördüğü doğruluğa boyun eğmediler. Oysa her iman edenin aklanması için Mesih, Kutsal Yasa'nın sonudur... İsa'nın Rab olduğunu** ağızla açıkça söyler ve Tanrı'nun O'nu ölümden dirilttiğine yürekten iman edersen, kurtulacaksın...Çünkü Kutsal Yazı, **'O'na iman eden, utandırılmayacak'** diyor. Çünkü Yahudi Grek ayırımı yoktur, aynı RAB hepsinin Rab'bidir. **Kendisini** çağırانların tümüne eli açıktır. Çünkü **'Rab'bi adı ile çağırان herkes kurtulacak.'**” (Romalılar 10:1-4,9,11-13 [Yoel 2:32])*

DEĞERSİZ Mİ, DEĞERLİ Mİ?

Sizin adınıza bir milyon dolarlık bir banka çeki yazmış olduğumu varsayalım. Çek, bakıldığında harika görünürdü, ama değeri olmazdı. Neden?

Çünkü banka hesabımda bu çekin tutarını karşılayacak miktarda para yok!

Peki, ya dünyanın en zengin adamı sizin adınıza bir milyon dolarlık bir çek yazmış olsaydı?

Sorun çıkmazdı. Çünkü çekin karşılığı olacaktı.

Benim imzamı taşıyan çeki reddeden aynı banka zengin adamın imzasını taşıyan çekin karşılığını ödeyecekti.

Dünyamız, Tanrı'ya pek çok isim aracılığıyla yaklaşma girişiminde bulunan insanlarla doludur, ama insanın günah-borcunu ödemesi için Oğlu'nu göndermiş olan kutsal Tanrı'nın gözünde bu isimlerin hepsi değersiz, günahla lekelenmiş isimlerdir.

Bankanın benim imzamı taşıyan bir milyon dolarlık çekin karşılığını ödememesi gibi, Tanrı da **İsa**'nın adının dışında hiçbir isim aracılığıyla bağışlama ve yaşam ihsan etmeyecektir.

*“Başka hiç kimsede kurtuluş yoktur. Bu göğün altında insanlara bağışlanmış, bizi kurtarabilecek **başka hiçbir ad** yoktur.” (Elçilerin İşleri 4:12)*

Günah-borcunuzun Tanrı'nın kayıt kitabından silinmesini ve O'nun doğruluğunun zenginliğinin hesabınıza geçmesini ister miydiniz? Günahın laneti üzerinde zafer kazanmak ve şimdi ve sonsuzluk boyunca Yaratıcınız ile yakın bir ilişki yaşamının keyfini çıkarmak ister misiniz?

O zaman size bunları sağlayacak olan yalnızca tek bir isimdir.

*"O zaman **RAB'bi adı ile** çağıran herkes kurtulacak."* (Yoel 2:32)

*"**Rab İsa Mesih'e** iman et, sen de ev halkın da kurtulursunuz."* (Elçilerin İşleri 16:31)

Rab İsa Mesih'in sizin günah-cezanızı ödemek için acı çektiğine, öldüğüne ve günah-cezanızı ortadan kaldırdığına yüreğinizde inanıyor musunuz?

O zaman **"kurtulacaksınız."**

YALNIZCA İKİ DİN

Bu yolculuğa, dünyamızda *on binden fazla* din sistemi bulunduğunu gözlemleyerek başladık.

Aslında yalnızca *iki* sistem mevcuttur.

- Size **kendinizi kurtarmanızı** söyleyen *insan başarı* sisistemi.
- Size **bir Kurtarıcı'ya ihtiyacınız olduğunu** söyleyen *tanrısal başarı* sistemi.

Kendi kendinizi kurtarmaya çalıştığınız sürece herhangi bir din ya da isim işinize yarayabilir; ama bir Kurtarıcı'ya ihtiyacınız olduğunu fark ettiğinizde, işinize yalnızca tek bir isim yarayacaktır.

Bu isim, **İsa**'dır.

*"Peygamberlerin hepsi **O'nunla ilgili** tanıklıkta bulunuyorlar. Şöyle ki, **O'na** inanan herkesin günahları **O'nun adı** ile bağışlanır."* (Elçilerin İşleri 10:43)

